

tilbage for Resultater, som han ikke vil være bange for i en privat Samtale at udtale. Jeg tror, at selve Dommerens Stilling modner og udvikler i saa Henseende, og i ethvert Tilfælde giver den fortsatte og vedvarende Beskæftigelse med slige Spørgsmaal en Følelse af Ansvar, som den aldrig vil have i samme Grad, der for en enkelt Gang kaldes til at beskæde Dommerstedet. Man vil maaske indvende, at Garantierne ikke skulle søges i de Kvalifikationer, man forlanger hos de paagjældende Personer, men deri, at det er de to Thing, der vælge dem. Jeg maa imidlertid tilstaa, at denne Garanti ikke for mig har stort at sige, og jeg kan i saa Henseende henholde mig til forskjellige af de Udtalelser, der fremkom fra den ærede Ordførers Side. Han udtalte sin Beklagelse over, at Landsthinget efterhaanden var gaaet over til at besætte hele sin Halvdel af Rigsretten med Medlemmer, der tilhørte Fler-tallet og havde den samme udprægede Anskuelse af de politiske Spørgsmaal som Fler-tallet i sin Helhed. Jeg tror, at dersom dette kan siges at være Tilfældet — jeg lader det staa for den ærede Ordførers Regning — vil Thinget handle akkurat lige saadan, hvis det skulde vælge Medlemmer udenfor Thinget, ja det vilde maaske, da man ikke har det nøie Kjendskab til de Paagjældende, som Samlivet i Thinget giver, lade sig det være magtpaaliggende at faae endnu mere udprægede, rent ud sagt fanatiske Forsægttere af sine Anskuelser, for at være sikre paa, i hvad Retning Kjendelsen vilde gaa. Dette forudsætter i Virkeligheden den ærede Ordfører selv, ja, han udtaler jo endogfaa den Formening, at Regjeringen ved Beskiftelsen af Høiesteretsassessorer, der jo dog nærmest og i den langt overveiende Grad bestilles med en hel anden Virksomhed for Die og kun undtagelsesvis ville faae denne Gjærning, skulde tage særligt Hensyn til at besætte Høiesteret med Folk, der havde, hvad Regjeringen vilde kalde „gode Anskuelser“, og han erklærede, at det vilde ikke være underligt, om det skete, og at enhver Regjering vilde gjøre det. Men naar en Regjering ikke vilde tage i Betænkning ligeoverfor Besættelsen af Landets øverste Domstol at følge en saadan Fremgangsmaade, mon da et Thing skulde tage i Betænkning at følge den samme Fremgangsmaade i en enkelt Sag, et enkelt Partispørgsmaal, hvor det for det netop gjaaldt at hævde sin politiske Opfattelse? Den ærede Ordfører sagde yderligere selv: „Man kunde jo tænke sig under særlig spændte politiske Forhold, at de to Thing eller et af dem benyttede sin Valgret til Rigsretten til at forsyne den med en Halvdel af lutter

stærkt udprægede Partimænd; selv om det nu var Medlemmer, valgte udenfor Thinget, kunde saadanne Partimænd staves til Veie, der vare fuldt saa fanatiske som nogen af os Andre.“ Ja, det tror jeg, han har Ret i at mene. Selv om et Thing i og for sig just ikke havde Lust til at følge denne Veie, saa vilde det efter min Formening blive omtrent uundgaaeligt at følge den, naar de to Thing hver for sig foretog Valg, og et af dem maatte foretage Valg uden at vide hvem der blev valgt i det andet Thing. Ligeoverfor denne Mulighed, at det andet Thing vil vælge lutter fanatiske Partimænd, vil det Thing, der skal vælge først, altid sikre sig ved at vælge Folk, som de ere fuldstændig sikre paa dele Anskuelse med dem. Naar dette er sket fra det ene Things Side, maa det andet Thing følge efter, og saaledes faae vi fra begge Sider valgt lutter fanatiske Partimænd. Jeg tror ikke, at Resultatet kan blive anderledes netop i de spændte Tider, vi leve i, og dette forudsætter jo forsaavidt Forslaget ogsaa som det Sandsynlige og det Ordinære, thi det gaar jo ud fra, at Resultatet vil være omtrent givet, dersom man ikke griber til ved Lodtrækning at udfylde et ubestemt Antal fra begge Sider. Den ærede Ordfører gik i sin Udvikling ogsaa ud fra, eller i alt Fald opfattede jeg ham saaledes, at saa snart Lodtrækning har fundet Sted, saa er dermed ogsaa afgjort Sagens Udfald. Derfor er Lotteriet, som jeg begyndte med at sige, Kjærnepunktet i Forslaget, og dette anerkjendte jo ogsaa Ordføreren ved Forelæggelsen, idet han sluttede med at betegne som Sagens Kjærnepunkt Tilveiebringelsen af en Rigsret, der gjør det umuligt for et politisk Parti at spekulere ikke blot i Dommernes Inhabilitet, men ogsaa i Kjendstabet til Dommernes politiske Sympathier og Antipathier. Han fremhævede, at det, der gav denne nye Rigsret sin store Betydning, var netop det, at den var uberegnelig. Det er en høist interessant Ytring, det er et nyt kriminalistisk Princip som er blevet opstillet, og jeg tvivler ikke om, at det vil tiltrække sig fortjent Opmærksomhed blandt Europas Kriminalister, naar det bliver videre gennemført; thi hele Hensigten med denne Rigsret skulde jo være at forhindre, at der skete Lovovertrædelser fra Regjeringens Side. Man er sikker paa, at Hensynet til dette Uberegnelige vilde fremme enhver Regjering fra at gjøre Noget, som kunde bringe den for en saadan Domstol, hvis Afgjørelse man aldrig vilde kunne forudse. Det forekommer mig da, at dette maatte kunne anvendes ogsaa i den almindelige Strafferet, og at